

5.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Hai ngày 12/4/1976.

(Tôi mặc *chemise* đen, quần *jean* xanh nhạt. Nguyễn áo *kaki* màu *beige*, quần nâu thẫm.)

Tôi lên nhà chị Huệ từ lúc 11 giờ trưa, uống rượu một mình với cõi lòng tuyệt vọng.

Lúc 5 giờ chiều Nguyễn đến, nhập cuộc rượu. Tôi ngồi cách chàng một quãng, chị Huệ ngồi cạnh anh Ninh. Cuộc rượu bốn người mà thật chỉ có tôi và Nguyễn uống. Tôi nghe ngấm say mơ hồ, cũng nghe Nguyễn nói:

“Mãn bỏ cho Nguyễn nghe cái đĩa Tchaikovski đi! Trong cuộc đời, những việc lớn lao mình không thực hiện được thì với ước mơ nhỏ nhẹ như bây giờ cùng nghe với Mãn cái đĩa Tchaikovski, Nguyễn muốn làm lắm.”

Tôi cười gượng:

“Xưa nay yêu Nguyễn, Mãn không hề nghĩ ra cái điều Nguyễn đóng vai chàng rể. Nhưng chiều nay Mãn *có thể nghĩ*. Và món quà tặng đám cưới vợ chồng Nguyễn sẽ là cái đĩa này, *Concerto en Ré majeur pour violon* của Tchaikovski, Zino Francescati là người độc tấu.”

Nét mặt Nguyễn trông đau đớn hẳn.

Dĩ nhiên là thật buồn nhưng tôi vẫn cười và Nguyễn vẫn uống rượu. Giờ phút này sao chỉ thêm muốn lao vào tay Nguyễn, đồng lúc với cảm tưởng đã muôn trùng vời vợi xa nhau.

Sau cùng, Nguyễn nói với chị Huệ:

“Em cảm ơn chị thật nhiều. Những ngày trong căn nhà này là những ngày hạnh phúc cao nhất cho em. Một đời, làm sao em còn tìm được.”

Tôi mỉm cười tiếp lời Nguyễn:

“Và em cũng cảm ơn chị thật nhiều. Ngày nào trở lại đây tức là ngày đó em đã hết đau khổ. Nhưng mà em tin rằng sẽ không bao giờ có ngày ấy đâu.”

*

**

Đưa tôi về, Nguyễn ghi sát tôi vào người, nhỏ giọng:

“Cái điều mình xa nhau tất nhiên là phải xảy ra Mẫn ạ. Mẫn quên Nguyễn đi! Đừng nhìn ra cửa sổ ngóng chờ Nguyễn mỗi buổi chiều nữa. Mai sớm Nguyễn đi Dalat rồi.”

Cố nén nước mắt, tôi đáp lời chàng:

“Nguyễn đừng lo! Không bao giờ Mẫn nhìn ra cửa sổ nữa đâu. Nếu còn ở Sài Gòn, mỗi ngày Mẫn sẽ rời nhà từ lúc 1 giờ trưa cho đến 7 giờ tối. Mai sớm Nguyễn về Dalat đi, đừng bao giờ đến tìm Mẫn nữa.”

Hình như chàng đau đớn lắm theo những lời tôi vừa nói?

Hồi lâu, Nguyễn bày tỏ:

“Mẫn giữ giùm Nguyễn các cuốn truyện Trăn Sa. Nguyễn sợ không có can đảm đọc lại. Ngày nào cần, Nguyễn nhắc, Mẫn cho Nguyễn.”

Tôi im lặng.

Nguyễn hỏi, điệu dòn dập:

“Mẫn có hứa sẽ cho Nguyễn xin lại các tập Trăn Sa ngày nào Nguyễn hỏi đến?”

Tôi gật:

“Mẫn hứa. Mẫn sẽ giữ các cuốn truyện Trăn Sa và sẽ trao lại Nguyễn ngày nào Nguyễn hỏi. Chắc chắn vậy. Đây là lời hứa danh dự, Mẫn sẽ ghi nhớ nằm lòng.”

Lúc ngừng chiếc xe ở ngõ nhà tôi, Nguyễn vụt quay người ôm ghi tôi vào ngực. Tôi cố gắng giăng ra, chàng lại càng xiết mạnh.

Bất ngờ Nguyễn buông câu nói:

“Nguyễn có lấy vợ, xin Mẫn cũng đừng trách Nguyễn!”

Tôi kêu rú lên một cách vô ý thức giữa lòng đường vắng. Đất trời quay cuồng trước mặt. Cả thân hình lão đảo như vừa có một mũi giáo dài đâm suốt qua tim. Nhưng tiếp liền ngay sau, tôi hất mạnh tay Nguyễn, bỏ đi nhanh như chạy vào trong ngõ tối.

Tiếng kêu “*Mẫn! Mẫn!*” của Nguyễn đuổi theo sau lưng chùng như thảng thốt vẫn không làm tôi ngừng bước. Tôi muốn chạy trốn thật mau bằng tất cả chiều dài của bước chân dòn dập.

Trón Nguyễn.

Trón một Định Mệnh.

Trón nỗi đau đớn vô cùng đang đổ ập lên tâm hồn và cuộc đời từ nay.

*

**

*Trăn Sa và Nguyễn,
Mẫn yêu cả hai thật nhiều bằng trọn vẹn tim óc và thân thể mình,
nhưng từ nay xin vĩnh biệt!*

Tôi cũng chấm dứt những trang sách viết cho Trân Sa tại đây khi nhìn thấy rõ trước mắt những chông gai ghê gớm mà cả tôi và Nguyễn đều không thể nào vượt nổi trong mối tình kéo dài đã 6 tháng qua.

Adieu!

[]